

3 maart. Vandaag staat deel 2 van Fiordland op de agenda: Milford Sound. Dé trekpleister die bussen vol toeristen lokt. Om 6u15 roept de wekker, maar het opstaan vlot niet zo. De geur van croissants helpt echter (een voordeel als je slaap- en voorraadkamer dezelfde is). Eindelijk eens iets anders dan toastbrood met choco of kaas, want NZ-ers kennen geen slaatjes voor op de boterham.

We staan tussen de bomen geparkeerd en zien nog weinig van de buitenwereld. Robin moet naar het toilet en als hij terugkomt, zegt hij: "Let op, ik ga iets doen, hou je vast.". Hij rijdt de auto uit het bosje en doet de schuifdeur open. Mijn mond valt open van verbazing: wat een prachtige bergen! Met verse sneeuw op! Wat gisteren door de mist verborgen bleef, ligt nu voor ons te blinken. Het verse laagje bloedsuiker maakt het helemaal af. Ik ben overonderd door de schoonheid en ook Robin is nu helemaal wakker.

We doen vandaag naar verluid 1 van de mooiste routes ter wereld en we begrijpen al snel waarom. De hoge bergen met sneeuw, gesluierd door wolken, ontlokken de ene "oh" en "wauw" na de andere. Het is koud, maar dat deert ons niet. Milford is uitgerust om horden toeristen te ontvangen, maar voorlopig is het nog rustig. Iedereen moet bij het inschepen op de foto. De zon schijnt en de hoge pieken die recht uit het water oprijzen laten zich in hun volle glorie zien.

De nature guide is grappig, maar mist de dolfijnen. Wij zien ze gelukkig wel, al is het jammer dat de boot er niet voor stopt. Het wordt erg koud op het dek. Ondanks de wanten en 2 paar sokken voel ik mijn handen en voeten niet meer. Maar we zijn al erg blij dat er

geen druppel regen valt. Dat is wel even anders op de terugweg. We krijgen zelfs smeltende sneeuw. Voor de tunnelingang zitten enkele kea's te ruziën. Het zijn inderdaad geen brave beestjes. Er hangen meer wolken rond de bergen dan deze morgen, dus zijn we blij dat we vroeg zijn opgestaan. Door de regen van gisteren en de blauwe hemel vandaag kregen we de 2 gezichten van Fiordland te zien.

We volgen de hele weg terug tot in Manapouri, waar we afslaan richting zuidkust. Het landschap verandert alweer: een rustige weg met heuvels en veel landbouw. Aan zee staat een stevige wind, zelfs de bomen moeten er letterlijk voor buigen. De radio speelt enkel godsdienstige liedjes, dus probeer ik zelf wat te zingen en speel spelletjes (ik zie wat jij niet ziet, oh nostalgie...).

We zien mooie regenbogen én regenboogsegmenten (vlekken regenboog), koken 's avonds in de plaatselijke parochiezaal, nadat we gewinkeld hebben in een Afrikaans aandoende supermarkt: de koeltogen zijn voor 3/4° leeg, en we slapen met zicht op zee.

4 maart. De zon doet haar best, maar kan de wolken niet verdrijven. Een muzikaal ontbijt later gaan we alweer op pad. We moeten eerst onze overnachting nog betalen bij een oud vrouwtje, want haar deurbel bleek gisteren kapot.

We rijden vandaag door de Catlins: de zuidkust van NZ. Er staat erg veel wind en de zee is geweldig ruig met woeste golven die op de rotsen beuken en hoog opspatten. We wandelen naar een vuurtoren. In het hoge gras ligt een grote zeeleeuw z'n dutje te doen, vlak naast het pad.

We komen tot aan het zuidelijkste punt van NZ, maar de zuidpool blijkt nog een eindje verder. Daarna stoppen we bij een versteend woud. Je ziet de bomen nog goed, maar onze aandacht gaat toch vooral uit naar de 2 geelgpinguïns (de zeldzaamste soort) op de rotsen. Ze zijn erg dichtbij, maar we houden voldoende afstand.

We verlaten de kust en rijden over gravelwegen door bossen en weilanden met schapen. We zien veel watervallen, waarvan sommige echt pareltjes zijn.

We zijn alleen op het afgelegen strand van Cannibal Bay, of toch niet helemaal alleen, want 300m verder liggen 3 zeeleeuwen. We naderen behoedzaam. Als het grote, imposante mannetje zich even verroert, loop ik direct 50m achteruit. Zo'n kolossen, dat vertrouwd ik niet echt. In de dierentuin zijn dat lieve beestjes, maar in het wild hebben ze het niet zo op bezoekers en kun je ze onverwacht tegen het lijf lopen. Gelukkig heb ik steeds m'n held en superman bij mij.

Een laatste stop is Nugget Point: een vuurtoren hoog op de kliffen met een mooi uitzicht en enorm veel zeehonden. Er is een schuilhut om geelgpinguïns te bewonderen. We hebben geluk: er zit er net eentje op het strand. Het zijn schattige beestjes, zeker als ze zich in beweging zetten of ergens op- of afspringen. Een leuke afsluiter van een dag vol beestjes en water (gelukkig niet vanuit de hemel). Het is al laat en we vinden nog net een plaatsje op de dichtste camping. Een meevaller is de lekker warme keuken.

5 maart. De verwarming van de auto blaast koude lucht. Het peil van de koelvloeistof blijkt erg laag en wordt bijgevuld, maar de verwarming doet het nog steeds niet. Op de koop toe stijgt de temperatuur van de motor onheilspellend. Als we moeten wachten aan wegenwerken gaat de meter in het rood. We stoppen even om de motor af te koelen. We geraken nog net tot in Dunedin en zoeken de dichtstbijzijnde garage, waar het water wordt bijgevuld. We rijden een blokje verder, parkeren en eten. Wanneer we de stad willen intrekken, merken we dat er een hele plas onder de auto ligt. We vinden een telefooncel en bellen naar het verhuurbedrijf. 't Is te zeggen: Robin belt en ik ga naar een openbaar, volautomatisch toilet. De radiatorleiding is kapot en wordt in de garage (op 20m van onze parkeerplaats) gebypassed. Ik ben niet tevreden dat we hierdoor geen verwarming meer hebben en bel naar de verhuurder. De man doet zijn best, maar er is geen oplossing, enkel een terugbetaling voor 1 dag.

We bezoeken Dunedin, beklimmen de steilste straat ter wereld en maken een wandeling naar een strandje via een met de hand uitgehakte tunnel. Daarna rijden we naar Otago Peninsula. Een deel van de camping staat onder water en we hebben 1 van de laatste plaatsen. Omdat het een duurdere plaats is (met elektriciteit ipv zonder), krijgen we gratis wifi én gaat er nog eens een lampje branden (in ons busje dan toch). De wifi is m'n ding niet, maar na 10 pogingen slaag ik er toch in een mailtje te versturen.

6 maart. Omdat we gisteren onze planning moesten omgooien door ons kapotte busje, verkennen we vandaag Otago Peninsula. We rijden naar een kolonie koningsalbatrossen. Ook hier moet je echter inkom betalen, dus kijken we vanop een uitkijkpuntje iets verder. We hebben geluk: 2 albatrossen komen de show stelen en vliegen vlak naast en boven ons. Het zijn prachtige, grote dieren en ja, het zijn echt albatrossen (en geen grote meeuwen, zoals ik eerst denk).

We maken voor de verandering een wandeling, die echter veel langer is dan gedacht. We lopen helemaal naar beneden door de duinen naar een strand met zeeleeuwen en moeten dezelfde weg terug, maar nu naar boven door het mulle zand. Robin begint zich af te vragen hoe verdwaalden in de woestijn

zich voelen en komt het antwoord bijna te weten. De zon schijnt vrolijk op ons gezicht en we kunnen nog eens buiten eten (en morsen alweer, een traditie tijdens de maaltijden op deze reis).

We rijden naar Larnach Castle, maar ook daar wordt inkom gevraagd nog voor je ook maar een glimp van het kasteel kan zien. De kassier is het gewoon dat auto's terugdraaien. De weg loopt hoog over de kliffen en zorgt voor prachtige uitzichten.

We rijden verder langs de kust en stoppen aan de Mouraki Boulders: grote, stenen bollen op het strand. Sommige zijn open gebarsten en 1 is gevuld met water met daarin mooie schelpen. Tot er een groep Chinezen aankomt, die alle schelpen roven. Ik word kwader en kwader terwijl ik het zie gebeuren en kan me niet meer inhouden. Ik vraag waarom ze alle schoonheid weghalen, waarom ze er niet gewoon van kunnen genieten, maar ze doen alsof ik Chinees praat.

Om te kalmeren drinken we een milkshake op het terras, waarna we doorrijden naar Oamaru. Daar staan we een uur naar de zee te turen om pinguïns te zien, maar ze geven niet thuis. Op mijn vraag gaan we dan maar even naar de winkel en komen een uur later terug. Nog steeds geen pinguïns te zien, wel 2 mensen die zo nodig op het strand moeten lopen, terwijl er overal staat dat dit verboden is.

Teleurgesteld rijden we naar de camping, waar de uitbater vertelt dat het geen goed seizoen is om pinguïns te zien. Dus zijn we toch wel blij dat we er al enkele zeldzame te zien kregen.

7 maart. Vandaag komt het laatste hoogtepunt van de reis: Mount Cook. We zitten aan de ontbijttafel met een Nederlandse die naar NZ uitgeweken is, net zoals wel meer van haar landgenoten.

Vol goede moed doe ik een korte broek aan, ook al ziet de lucht grijs. Ik vrees

dat na Mount Taranaki ook Aoraki/Mount Cook (zoals hij officieel heet) zijn topje voor ons verborgen gaat houden. We rijden door een uitgestrekte vlakte, stilletjes aan zien we meer en meer bergen met op den duur zelfs sneeuw erop. De wolken worden minder en de zon begint zowaar uitbundig te schijnen. We stoppen bij verschillende dammen, die allemaal deel uitmaken van een groot project om elektriciteit op te wekken. Voor de zoveelste keer deze reis valt onze mond open als we door het landschap met brede dalen en hoge bergen rijden. Alles is wel heel dor. Het turkoois gekleurde Lake Pukaki met op de achtergrond Mt Cook is een plaatje uit de boekjes. Ik kus mijn beide polletjes dat we zoveel geluk hebben met het weer.

We krijgen niet genoeg van het uitzicht terwijl we naar de bergen toerijden. In het dorpje vlakbij Mt Cook zijn er chique logeer- en eetgelegenheden en je kan er zelfs trouwen met spectaculair zicht op de met gletsjers bedekte bergen (toch op een heldere dag als deze).

We wandelen langs een gletsjermeer en over 3 hangbruggen, maar de grootste verrassing zit in het staartje: het gletsjermeer van Mt Aoraki, gevuld met ijsbergen. We kijken op de terugweg nog vaak om, naar de schitterende omgeving en de gletsjer die sprekend op een vrouw gelijkt.

Aan Lake Pukaki slaan vanop elk stopplaatsje mensen het prachtige spiegelbeeld van de besneeuwde bergen in het water gade. Zelfs de lokale inwoners stoppen, want zo'n rimpelloos water, dat zie je hier niet vaak.

's Avonds maken we aan de camping nog een wandelingetje langs Lake Tekapo en Robin leert me de beginselen van het ketsen.

8 maart. Dit is onze laatste echte reisdag. Onderweg eten we aan de zoveelste helderblauwe rivier. Er zou ook een wandelpad zijn, maar na 15 min zoeken geven we het op.

Banks Peninsula is onze laatste stop voor Christchurch. De Fransen arriveerden hier als eerste Europeanen en wilden het hele zuidereiland annexeren, maar de Britten waren hen voor. Akaroa is het laatste Franse overblijfsel, maar dat lijkt vooral nog het toeristisch belang te dienen. Pinguïns en dolfijnen zijn er niet te bespeuren, dat lukt blijkbaar alleen met de zoveelste gigantisch dure uitstap, die we deze keer aan ons voorbij laten gaan. Het strandje stinkt, maar er lijkt wel wat te rapen, aan alle gelukzoekers te zien.

De wegen op het schiereiland tellen enorm veel bochten, maar het zicht vanop de klippen maakt veel goed. Tot de mist nog eens roet in het eten komt gooien. De voorbije dagen zijn er heel wat landverschuivingen geweest, maar gelukkig zijn de wegen al redelijk vrij. 's Avonds maken we de laatste keer eten in ons busje, met zicht op Akaroa Harbour.

9 maart. De laatste nacht in ons busje zit erop. Het was er gezellig, de voorbije weken: het beschermde ons tegen regen en wind en tegen vervelende

zandvliegen en we hadden alles wat we nodig hadden bij de hand.

We rijden naar Christchurch en maken een wandeling door de stad. In 2010 en 2011 zijn hier verschillende aardbevingen geweest, waarvan 2 grote en 1 pal onder het centrum. Het hart van de stad lijkt wel oorlogsgebied: heel wat gebouwen zijn gesloopt, waardoor er grote lege gaten zijn, overal zijn wegen afgesloten voor werken en een heel pak gebouwen staan leeg. Het geeft een triestige aanblik. Het is wel zondag, maar de stad is ongelooflijk stil en leeg. De inwoners zijn echter taai en hebben allerlei initiatieven op poten gezet om de stad nieuw leven in te blazen. Zo is er urban golf (op braakliggende terreinen) en is er een winkelcentrumpje opgebouwd uit containers.

We leveren net op tijd ons busje in (na de eerst carwash van ons leven, wat een memorabel moment) en trekken verder door de stad. Een gebrek aan eetgelegenheden en een verkeerde gok (naar links ipv naar rechts afgedraaid) maken dat iets te eten vinden een zware opdracht wordt. Maar een goeie inspanning is de beste saus en dus smaakt het lekkere eten nog beter.

We pakken onze rugzak in en maken nog een laatste wandelingetje. We blijven wat lang kijken naar de fontein en worden bijna opgesloten in het park (achteraf gezien had dat een goed excuus geweest om nog langer te blijven!).

10 – 11 maart: de terugreis. Om 4u rollen we zuchtend en nog moe uit bed na

een rusteloze nacht. Dit is de minder leuke kant aan reizen. In de frisse buitenlucht wachten we in het donker op ons vervoer naar de luchthaven.

Er staan 3 vluchten op het programma, waarvan 2 van 11 uur. Na de 2^e vlucht moeten we in Seoul 7 uur wachten. De tijd gaat tergend langzaam voorbij, terwijl we 50 keer hetzelfde reclamefilmpje zien en ik misselijk word van de geur van het Zuid-Koreaanse eten (dat over 't algemeen half rot schijnt te zijn) en hun onhebbelijke gewoonte (voor ons als Europeanen toch) om te spugen. Een lichtpuntje is 1 of andere plaatselijke Justin Bieber die, gevolgd door enkele cameraploegen, een vlucht moet halen. Ik ken geen Koreaans, anders had ik een handtekening kunnen vragen.

We halen nog net in wakkere modus het avondmaal op het vliegtuig naar Schiphol, maar zijn al in dromenland nog voor het eten is afgeruimd. Ik vouw me dubbel, zodat ik net op 2 stoelen pas en geniet van een verkwikkende nachtrust (was dat maar waar!). We landen op Europese bodem en drinken een chocomelk in afwachting van onze trein.

Na nog eens 3u treinen en in totaal 42u reizen worden we aan het station in Herentals opgepikt door de (schoon) vader. Mijn hart staat even stil als hij vertrekt en aan de rechtse kant van de weg rijdt. Moe, maar voldaan komen we thuis. Nu rest ons enkel nog NZ uit onze kleren te wassen, maar zeker en vast niet uit onze herinneringen.

Zondag & Maandag gesloten
Di - Woe - Do - Vrij
10u - 12u & 13u30 - 18u30
Zaterdag
09u30 - 17u30

Analyses van uw loopstijl.
Advies en aangepaste loopschoenen.
Correcties bij blessures.
Eigen atelier.
Sportieve en technische outfits.
Ook afspraak mogelijk.
(Niet op zaterdag)

Lichtaartseweg 49 2200 Herentals

info@runwalk.be
Tel : 014700004
www.runwalk.be